

Veteraner och tuppkammarmyglade punken

Stor gala i Göteborg när svensk punk fyllde 25 år.

RECENSION MUSIK

Svensk punk 25 år

Artister: Brända Barn, Grisen Skriker, Stry Terrarie, Slobobans Undergång, Attentat, Perverts, Asta Kask, Kai Martin, Freddie Wadling
Scen: Vägen, Göteborg

Veckan före ordnades en liknande konsertkväll, fast i Malmö. På ett litet ställe för 200 personer, med återuppståndna lokala band som Garbochock och TT Reuter och en uttalad målsättning att samla dem som var med då. En sorts klassträff, alltså, och så intern att det skulle ha blivit konstigt att åka till Malmö och rapportera från den.

Det mest imponerande med den göteborgska hyllningsgalan till den svenska punken är att den inte blev sådan. Detta var ett större arrangemang på alla sätt, om än lika slut-sålt sen lika länge. Här fanns två olika scener, precis som på en festival, och en stor bredd bland artisterna. Göteborgsband varvades med ar-

tister från Stockholm, Malmö, Sundsvall och pionjärer med sådana som kom senare.

Men framför allt var det inte bara ett kalas för dem som var med. Nej, här stod fyrtiofemåriga veteraner bredvid tjugofemåriga tuppkammar, och de förra var inte alls i någon självklar majoritet. Jag träffade en kille kring tjugofem som berättade om hur dyra Brända Barns skivor hade varit på en skivmessa tidigare under dagen och hörde en norrman stolt förkunna att han hade åkt hela vägen från Oslo för att höra Asta Kask.

DET SISTNÄMNDA är inte minst typiskt. För den första punkgenerationen är Asta Kask knappast något viktigt namn. De kom ju så sent, när det roligaste redan var över. Men för generationerna som kom efter är de legendariska – kanske inte i nivå med Ebba Grön, men ändå – och sannolikt den största enskilda publikdragaren bland galans akter.

Man kan också ana det när man hör dem. Eftersom de låter mer formsäkra, mer som punk låter i dag. Den tidigaste punken var spretigare, ingen visste ännu riktigt var gränserna gick och den vanliga boogierocken låg fortfarande ganska nära (glöm inte att boogierock var ung musik då). Men som alltid blir reglerna klarare med tiden, det gäller punk lika väl som syntpop, hårdrock, fusionsjazz eller symfonirock.

Hos Asta Kask finns inga stilistiska tveksamheter, deras musik är mycket konsekvent. De spelar en punk som man frestas att kalla typiskt svensk, där något av Ebba Gröns melodisinne har fått fäste och varken det snabba tempot eller slamrigheten hindrar att det hela känns rätt snällt och trevligt. Samtidigt är den svår att tänka sig redan 1977, så sofistikerad punk fanns inte då.

Fast nu är det förstås länge sen Asta Kask fanns också. Deras tid var glappet mellan den första

svenska punkvågen och nästa, den som blev stor i början av 90-talet. I dag hör de till historien lika mycket som de tidigare banden.

Vill man vara riktigt petig kan man därtill hävda att all svensk punk är lite sen. I New York var mycket av punkscenen i gång redan 1975. Den brittiska rörelsen tog fart under 1976 och det finns många engelsmän som hävdar att punken dog eller köptes upp eller blev ofarlig redan under 1977. Och i februari 1978 splittrades Sex Pistols.

LÖRDAGENS SVENSKA punkgala sätter dock startpunkten till 1978. Främst för att det var då de första svenska punkklassikerna gavs ut: Ebba Gröns "Profit", Kriminella Gitarrers "Vårdad klädsel", Rude Kids "Raggare is a bunch of motherfuckers". Den verkligt stora explosionen kom året efter, och vissa uppburna namn som KSMB och Tant Strul debuterade först

1980, när tiden egentligen var postpunk – som hos Brända Barn, depprockarna från Sundsvall, ett band som egentligen föll ur galans ram, men också gjorde den större. Gränserna mellan punk och postpunk var ju ändå aldrig helt rena.

SÅ DÄR KAN MAN RESONERA. Punken var spretig och kortlivad och har samtidigt aldrig dött. Det gör att många av de tyngre akterna – Freddie Wadling, Stry Terrarie, Kai Martin – kändes förhållandevis lättviktiga, som en stunds tillfällig nostalgi. Medan ett något mindre storslaget band som Attentat blev en frisk fläkt, tack vare sin energi och sitt durkdrivna sätt att arbeta ut mot publiken.

Sannolikt har det att göra med att just Attentat är ett aktivt band, som fortfarande lever i den här musiken. En sådan här kväll betyder det mer än man kunde tro.

NILS HANSSON
nils.hansson@dn.se

Stry Terrarie